

Finetorum quem toto pectore saluto, ut immemoros mei
vinitis nunquam, qui in animo vos gestio semper, in
ore quam scripsistis. Haga. Calend. Maij 1675.

Excellentissimo Comiti Pembrocica, si C. Hugenius
iura offensam fieri ad hic possit, humi-
lissima obsequia mea ut deferat valde
cupio. Veneror quodam cultu religioso
magis Viri memoriam, in quo parum
tantae celsitudinis candorem, et praestantiam
entis omnes deosculamur.

De Bassio quod quaeris, illum ego non ^{adeo}
familiariter personi, ut asseverare ausim
quomodo ad remuneraciones quod attinet, af-
fectus sit. Quamquam credibile sit, non
tam cynicum esse, ut a summi Viris
profecta honoraria temere respiciat.

Thorio Calandrino
Brouartio.

(92).
Si in Otio estis Viri Amicisissimi, bene est, ego quidem
non sum, ex quo Illustrissimi Principis mandatis devinc
tam tenes mentemque manumque. OTIORUM tamen
quibus paullo ante mutatae rerum mearum faciem, ita
defunctus fui, ut qui statueram non otari amplius, et
capiam vobis per me ipsum ne nunc quidem denegandam
censui. Accipite ista et legite, quas ultimos exultantis
Musa conatus, et eadem chorda non alia obstratae.
Alio nunc proorsus, alio reueller, nescire non potestis.
Vobis autem avellat nunquam, si pergitis me amare,
qui vos in animo circumgesto. Valete, Raptim
Hage 15. Cal. Septembris 1675.

Vester totus
C. Hugenius.

J. J. Pontano

(93).
Munuscula tua mi Pontane, vidi quam libentissime.
ut ambitiosa rerum novarum cupido me tenet, et hi
in praetio est, quod propria manus offerunt magnorum
autorum: Harum de numero quam ^{seris} apud me si, testa-
tum carmine quod vides feci, tibi potius morem ut
gererem, quam quod significandi affectus erga te
mei. ~~fiducia~~ ^{fiducia} ~~ut~~ fiducia, denique ~~est~~ dignum aliquid
proloquendi spes esset. Si parum expectationi respondeo, tibi
est quod imputes, hominem in me nactus, qui vel existima-
tionis propriae detrimento negare quicquam ~~negantiam~~
postulanti amico non didicit. Carissimi utique ad haec sacra
admittimus, quibus ~~mal otia~~ ^{vel} ~~non~~ ^{non} ~~est~~ non homines, non
concessere Columna. Ad caput Elegiae et indagationem ~~legit~~
quod

quod attinet, nullam tibi dictam legem putas. Ad eum
dem, licet inscribas, si sic series precedentium exigit, denique
ut visum erit; ad calcem Te constanter volo ~~te~~ me ob
sum velis, aut nomini nostri, quod ~~quod~~ circa hujusmodi
in more non habemus, amplius fiat mentio. De tabu
rerum Aradionensium, curatum est sedulo; et qui ma
tarij mei erga literas humaniores animus est, confe
nihil neglectum iri. Tu si eorum, quae circa haec studia
tuis agitantur tibi, subinde aliquid nobiscum commu
dignaberis devincturus amicum ves, ut omnino erudit
at eruditionis certe cultorem devotissimum, Nonini
vero tui appropinque studiosum. Vale et me ama, qui
raptim egero, ut vides. Haga. 21. Novembris 1668.

C. Huguenius.

Heinsio.

(99)

Ex quo filiolo meo (quem quod amari a te ceperit, imp
suis diligendum duxi) felicem orbis introitum
accinxisse, nihil inter nos commercij fuisse, Mi Hei
indignantissimo animo recordor. Adeone me sors mea
tertium a Te lapidem admonit, ut quasi diverso su
axe vivamus, parcius te fruam, quam qui ab ultimis
Italia et Graecia, si Diis placet, quotidie te compellit
et invicem compellati in literis peregrinum videntur
quem ego meo oculo nec aures, mihi quam rarissimo
proximus vicinorum usurpo. Aliquis hoc mihi igno
cat, cui vel summa eruditio tua, quam nemo
vel insignis humanitas, quam omnes experientur,
spectas sit. Aliquis vero hoc tibi, cui vetus ille, et quodam
modo hereditarius erga te affectus meus? Nemo hercule
nemo; et si me audis, Nobilissime virorum, corrigamur ut
que quod abunde peccatum est. Sublimes cura te exercet
me viliores multo, sed assidue non minus. Quasote, nem
adeo nos impediunt ut amicitiae, singulari societatis
manet bono, et quidvis illa officij servari amat, decedat
quidquam. Statui equidem occasionem amplius nulla
omittere, qua testari ullo modo valeam, quam volu
sit mihi cum Heinsio confabulari. In Urbem vestra
myster cum advenissem (adveneram autem comitatu
natum obstructus, quae causa fuit cur ad te non viser
et de morte filii tui nuntiatum esset, adeo ut vite discrim
adire crederem, mox in animo epitaphium fuit, ut s
quid illi humanitas accidisset, quod nascenti meo tribue
denascenti rependerem: Illud mihi nunc argumentum
ut spero, Deus eripuit; successit publicum longe latin
cujus in Elegias quam adjunxi, specimen gravate ne vide
rogo.